

UCZCIWOŚĆ WOBEC BOGA

Tekst biblijny: Kpł 27,30.

Cel lekcji:

Poznanie: Wierzenie, że szczerowość wobec Boga przynosi głębokie poczucie osobistej uczciwości i rozwija życie pełne wiary.

Odczucie: Doświadczenie emocjonalnej wolności, jaką daje szczerowość i spróbowanie przygody, jaką oferuje zaufanie Bogu.

Działanie: Postanowienie oddawania dziesięciny ze wszystkich wymienionych powodów.

Plan nauczania

I. Poznanie: Posiadanie wiary, by być szczerym we wszystkich sprawach.

A. Dlaczego ważne jest, byśmy byli uczciwi nawet w drobnych sprawach w naszym życiu?

B. Jak uczciwość wiąże się z życiem opartym na zaufaniu (wierze)?

C. Jak praktyka oddawania dziesięciny jest związana z pojęciem szczerowości i zaufania (wiary)?

II. Odczucie: Wolność przez szczerowość i zaufanie.

A. Jak szczerowość przynosi nam doświadczenie czystego sumienia?

B. Jak praktyka oddawania dziesięciny może się przyczynić do pogłębiania atmosfery wiary i polegania na Bogu?

III. Działanie: Oddawanie dziesięciny - praktykowanie prowadzi do doskonałości.

A. Jakie są duchowe i praktyczne nagrody związane z uczciwym oddaniem dziesięciny?

B. Dlaczego wierzący powinni odrzucić pokusę oddawania dziesięciny tylko wtedy, kiedy jest to dla nich „wygodne”?

C. Jak praktyka oddawania dziesięciny wiąże się z ożywieniem i reformacją?

Podsumowanie: Starożytna praktyka uczciwego oddawania dziesięciny sięga czasów patriarchów i została uznana przez samego Jezusa Chrystusa. Oferuje ona współczesnym ludziom przywilej działania w partnerstwie z Bogiem.

Cykl nauczania

Etap 1 - Motywowanie

Tekst biblijny: Kpł 27,30.

Kluczowa koncepcja duchowego rozwoju: Bycie uczciwym wobec Boga przez praktykowanie oddawania dziesięciny wskazuje na zaufanie do Niego i oferuje wierzącemu człowiekowi nieograniczoną możliwość wzrastania w więzi z Bogiem.

Tylko dla nauczyciela: Przy pomocy poniższej historii biblijnej zilustruj to, jak Bóg błogosławi swoje dzieci za wierne oddawanie dziesięciny nawet w najtrudniejszych warunkach.

Czasy były ciężkie. W domu ubogiej wdowy skończyły się zapasy żywności. Jej sytuacja, podobnie jak wielu innych ludzi w tym czasie, stała się rozpaczliwa. Susza panowała w kraju tak długo, że nawet w tych rodzinach, w których mężczyzna zarabiał na utrzymanie, braki dotkliwie dawały się we znaki. Nic dziwnego, że naczynia w spiżarni ubogiej wdowy świeciły pustkami. Pozostała jej ostatnia garść mąki, z której zamierzała przyrządzić niewielki placuszek dla swojego syna i dla siebie. Potem czekała ją czarna rozpacz.

Ale oto prorok Eliasz wkracza na scenę. Prosi wdowę o przysługę - kubek wody. Jednak to, co mówi potem, wydaje się szczytem bezduszości. „Lecz Eliasz rzekł do niej: Nie bój się! Idź i zrób, jak powiadasz, lecz najpierw przyrządź mi z tego mały placek i przynieś mi go, dla siebie zaś i syna swojego przyrządzisz później” (1 Krl 17,13). Jednak temu żądaniu towarzyszy obietnica: „Gdyż tak mówi Pan, Bóg Izraela: Mąka w garncu nie wyczerpie się, oliwy w bańce nie zabraknie aż do dnia, kiedy Pan spuści deszcz na ziemię” (w. 14). Wdowa z Sarepty postąpiła tak, jak nakazała jej wiara - wiernie wykonała polecenie Eliasza. Bóg uczył jej wiarę spełniając obietnicę, iż zatroszczy się o nią i jej syna. Jezus powiedział: „Szukajcie najpierw Królestwa Bożego” (Mt 6,33). Nasze studium w tym tygodniu podobnie wzywa nas do szukania najpierw Królestwa Bożego przez uczciwe oddawanie dziesięciny, ale łączy to wezwanie z Bożą obietnicą budującą naszą wiarę.

Wstępna dyskusja: Poproś jednego lub dwóch uczestników lekcji, by podzielili się współczesną historią budującą wiarę - historią o ludziach, którzy sądzili, że nie są w stanie oddawać uczciwie dziesięciny, ale postąpili zgodnie z wiarą i zostali nagrodzeni dzięki Bożej wierności.

Etap 2 - Badanie

Tylko dla nauczyciela: Wierność Boga nigdy nie ulega wątpliwości, ale mimo to zawsze spotyka się ze zwątpieniem ze strony ludzi. Czy to nie paradoks?

Trzeba przyznać, że dla tych, którzy wybrali życie wiary, wierność Boża wytrzymała próbę czasu. Z pokolenia na pokolenie poświęceni wyznawcy Boga przekonywali się o Jego wierności. Dla nich wierność Boga jest ponad wszelką wątpliwość. Pomimo doznanych niewysłowionych nieszczęść Hiob wołał: „Oto, choćby mię i zabił, przecię w nim będę ufał” (Hi 13,15 BG).

Jednak Bóg stale spotyka się ze zwątpieniem ludzi i w każdym kolejnym pokoleniu musi dowodzić swojej wierności. I jest gotowy to czynić. Wydaje się, że nawet tego oczekuje, mówiąc przez Malachiasza: „W ten sposób wystawcie mnie na próbę! - mówi Pan Zastępów - czy wam nie otworzę okien niebieskich i nie wyleję na was błogosławieństwa ponad miarę” (Ml 3,10). Psalmista oświadcza: „Skosztujcież, a obaczcie, jako jest dobry Pan: błogosławiony człowiek, który w nim ufa” (Ps 34,9 BG). Bóg pragnie ukazywać swoją wiarygodność każdemu pokoleniu. Wzywa każde pokolenie do wzajemności okazywanej przez wierne oddawanie uczciwej dziesięciny.

Komentarz biblijny

I. Kwestia uczciwości (przeczytaj Kpł 27,30; Ml 3,8-12; Łk 16,10; Hbr 7,2-10).

Pismo Święte mówi nam, że dziesięcina jest „poświęcona Panu” (Kpł 27,30). Koncepcja świętości jest zakorzeniona w hebrajskim słowie *kadosz*, które znaczy „odłączony”. Innymi słowy, pewne rzeczy

są odłączone od tego, co pospolite - przeznaczone do szczególnych celów. Część dochodu zwana dziesięciną nie należy do człowieka. Zgodnie z Bożym postanowieniem 10 procent dochodu należy bezwzględnie do Boga. Nie my nadajemy świętość dziesięcinie przez oddawanie jej. Jest ona święta z zasady, odłączona do Bożych celów, czy ją oddajemy, czy nie.

Przypuśćmy, że przychodzień znalazł na ulicy kopertę zawierającą 2 tysiące złotych. Zwykła przyzwoitość nakazuje, że koperta należy do kogoś innego, a pieniądze powinny zostać *zwrócone* prawowitemu właścicielowi. Jest to kwestia zwykłej uczciwości. Nie mówimy wówczas, że znalazca cokolwiek *daje* właścicielowi, gdyż koperta i pieniądze należały cały czas do właściciela. Co do dziesięciny, to nie dajemy nic Bogu, jako że dziesięcina cały czas należy do Niego. My tylko *oddajemy* Bogu to, co jest Jego, a oddanie tego jest kwestią zwykłej uczciwości.

Przez Malachiasz Bóg kieruje do nas napomnienie: „Czy człowiek może oszukiwać Boga? Bo wy mnie oszukujecie! Lecz wy pytacie: W czym cię oszukaliśmy? W dziesięcinach i daninach” (Ml 3,8). Kiedy nie oddajemy Bogu tego, co należy do Niego, to okradamy Boga. Jednocześnie okradamy siebie co najmniej z dwóch rzeczy: (1) okazji do budowania wiary stworzone wtedy, kiedy ufamy Bogu, iż pobłogosławi pozostałe 90 procent, i (2) okazji do inwestowania w niebie. Jezus powiedział: „Nie gromadźcie sobie skarbów na ziemi, gdzie je mól i rdza niszczą i gdzie złodzieje podkopują i kradną; ale gromadźcie sobie skarby w niebie, gdzie ani mól, ani rdza nie niszczą i gdzie złodzieje nie podkopują i nie kradną. Albowiem gdzie jest skarb twój - tam będzie i serce twoje” (Mt 6,19-21).

Do rozważenia: Co znaczy okradanie Boga według tego, co Bóg mówi do nas w *Księdze Malachiasza*? W jakich jeszcze sprawach chrześcijanie okradają Boga z tego, co słusznie należy do Niego?

II. Kwestia wiary (przeczytaj Rdz 22,1-12; Łk 11,42; Hbr 12,2).

Greckie słowo *pistis* powszechnie tłumaczone jako „wiera” w *Nowym Testamencie* jest czasami postrzegane z perspektywy wierności, a czasami z punktu widzenia wierzenia. Czasownikowa forma *pisteuein* jest zazwyczaj tłumaczona jako „wierzyć”. Praktycznie rzecz biorąc, zarówno wierzenie (wiera) jak i wierność są związane z więzią między Bogiem i człowiekiem. Czasami „wierzenie” jest rozumiane jako przyjęcie Bożego świadectwa, zaś „wiera” jest rozumiana jako przyjęcie świadectwa *połączone z zaufaniem*.

Poniższa historia ilustruje różnicę między wiarą i zaufaniem. Słynny linoskoczek rozpiął linę nad wodospadem Niagara zamierzając przejść po niej. Oczywiście zebrał się ogromny tłum ludzi chcących zobaczyć ten niecodzienny wyczyn. Śmiałek zapytał zebranych, czy wierzą, że jest on w stanie przejść po linie na drugą stronę wodospadu i nie spaść. Wielu podniosło ręce na potwierdzenie, że w to wierzą. W ten sposób wyrazili wierzenie będące *przyjęciem świadectwa*. Następnie linoskoczek zapytał, kto z obecnych pozwoli mu przenieść się po linie na drugą stronę wodospadu. W ten sposób zażądał od nich *wiary będącej przyjęciem świadectwa połączonym z zaufaniem*. Ta ilustracja zaufania jest jedyną, która nas dotyczy, jako że samo przyjęcie świadectwa nie ma zbawczej wartości. *Pismo Święte* mówi nam, że nawet demony wierzą i drżą (Jk 2,19). Zatem wiara jako wierzenie w Boga i wierność wobec niego - okazanie tego wierzenia - może być rozumiana jako dwie strony tego samego medalu.

Jak wspomnieliśmy wcześniej, więź jest zawsze dwustronna. Czy możemy ufać Bogu? Czy Bóg może ufać nam? Przez oddawanie dziesięciny Bóg daje nam możliwość budowania więzi z Nim, gdyż podejmuje „ryzyko” związane z nami. On dostarcza 100 procent i sprawdza, czy można nam ufać, iż oddamy z tego 10 procent (dziesięcinę). Oddając dziesięcinę ufamy, że dzięki Bożej opiece możemy przeżyć równie dobrze mając do dyspozycji 90 procent.

Do rozważenia: Czego wiara rozwijana przez oddawanie dziesięciny uczy nas o wierze niezbędnej do zbawienia?

Etap 3 - Zastosowanie

Tylko dla nauczyciela: Jak dużo krzyża jest w twoim portfelu? Chrześcijanie twierdzą, że zbawienie jest wyłącznie przez wiarę. Wierzący mówią, że nasze uczynki nie mogą poprawić zbawienia ani nic do niego dołożyć. Musimy ufać wyłącznie Bogu. Takie jest przesłanie krzyża. Jednak jeśli chodzi o pieniądze, przesłanie to wydaje się zmieniać. Staje się następujące: „Bóg troszczy się o tych, którzy troszczą się o siebie”. Wielu ludzi zachowuje się tak, jakby ich wyznaniem wiary było ufanie Bogu w pewnych sprawach, a portfelowi w innych.

Pytania do przemyślenia/zastosowania

- A. Jak nasze nawyki związane z oddawaniem dziesięciny mają się do *rzeczywistego* doświadczenia zbawienia?
- B. Jak wierzący mogą się upewnić, że ich wyrażanie wiary jest połączone z ofiarnymi czynami?
- C. Jak oddawanie uczciwej dziesięciny wzmacnia duchowy rozwój?
- D. Jak oddawanie uczciwej dziesięciny wpływa na niewierzących i ich pragnienie poznania prawdy o Jezusie?
- E. Jak oddawanie dziesięciny wiąże się z wezwaniem Chrystusa do „szukania najpierw Królestwa Bożego” (Mt 6,33)?

Etap 4 - Tworzenie

Tylko dla nauczyciela: Oddawanie dziesięciny jest duchową decyzją, która wiąże się ściśle z uczciwością w wierze. Hbr 11 mówi nam, że nie jest możliwe podobać się Bogu bez wiary. Trudno byłoby twierdzić, że można się podobać Bogu bez uczciwości. Zachęć uczestników lekcji, by doświadczali zarówno wiary, jak i uczciwości.

Zadanie:

Dla oddających dziesięcinę: Oddawanie dziesięciny może się stać zwykłym rytuałem. Czy prosimy Boga, by pomnożył błogosławieństwa dla nas i naprawdę oczekujemy, że otworzy nam niebiańskie okna? Bądź odważny. Proś Boga o coś konkretnego, co przyniesie chwałę Jego imieniu.

Dla nieoddających dziesięciny: Spróbuj oddawania dziesięciny. Notuj błogosławieństwa, które otrzymasz, i powiedz o nich innym.